

Jindřich Štyrský: NEBYL JSEM A NEJSEM ORGANIZOVANÝM KOMUNISTOU...

Jindřich Štyrský ještě před vyjitím minulého čísla Tvorby, ale pohříchu již po její uzávěrce, poslal redakci Prohlášení, které dále uveřejňuji. Nezná ještě článku Teigova, reaguje jen na článek Sekaninův a pokouší se na pravou míru uvést to, co s takovou upřímnou vervou řekl ve 3. čísle Odeonu. Protože toto Prohlášení má možnost přispět k vyjasnění — nikoliv více v generaci, ale k vyjasnění poměrů, stavu generace, zařazují je právem do této diskusní stránky. (Všechny proložené věty podškrtnl Štyrský sám.) -jef-

Nebyl jsem a nejsem organizovaným komunistou, stejně jako mnoho jiných z mého nejbližšího okolí, např. Nezval, Teige aj. Nikdy jsem nepracoval v dělnickém hnutí ani v komunistické straně — tím méně ovšem v jiné. To bylo a je o mně známo. Věděl to jistě např. i Julius Fučík, když ve 13. čísle Tvorby otiskl můj článek Generace na dvou židlích. Můj poměr ke komunismu byl a je kladný.

Překvapuje mne, že můj článek z 3. čísla Odeonu je vykládán jako zrada a pokus přestoupit do reakcionářského tábora. Celý můj článek ve 3. čísle Odeonu byl namířen proti nečistotě a kýčům, ať se objevují na pravé nebo na levé straně, a musil se přirozeně dotknout i těch, kteří tyto kýče

a nečistotu kryjí. Proto jsem donucen jmenovat Karla Teiga.

Trvám na tom, že důsledné slučování revolučních duchů politických s revolučními duchy v umění je hrubým nesmyslem. To ostatně vyložil ve 22. čísle Tvorby i Ivan Sekanina, který říká v podstatě asi to, že toto slučování neprospívá revoluci ani poezii.

Můj názor, že revoluce si přivlastňuje básníky, byl špatně formulován (podle toho, jak byl vykládán), byl míněn tak, že si básníky přivlastňují takzvaní revoluční kritikové druhu a ražení Karla Teiga.

Nechtěl jsem však vůbec říci, že básník nemá k sociálním otázkám, k politickému dění poměr, ale ten jistě není činný. Já sám například jsem členem Levé fronty, protože celou vahou svého moderního díla tam patřím a protože mi nenařizuje, abych se exponoval činně politicky.

Psal-li jsem, že skutečný básník stojí vždy stranou štvanic a politických machlů, pak myslím, že i v tom mám pravdu, ovšem domnívám se právem, že revoluce a revoluční hnutí je něco víc než politické machle. Užil-li jsem slov o řvounu z politických schůzí, měl jsem se přesněji vyjádřit, že řvouny nazývám ty, kdož užívají svého politického vlivu a přesvědčení tam, kde se jim to hodí, a mlčí tam, kde jde o kamara-derii.

Nemám v úmyslu — a také se to nikomu nepodaří — dát se zatlačit tam, kam se mnozí z generace již dostali nebo kam jsou právě za naprostého mlčení Karla Teiga (a to mu právě vytýkám nejvíce) na nejlepší cestě.